

at forbedre de vedkommende. Derfor have vi jo Anstalter, som vi kalde Forbedringshuse. Det er ogsaa noget, som skal have for Øje. — Men lad os nu vende tilbage til disse Mennesker, hvorom der her fornemmelig er Tale. Det er Mennesker, som, kunne vi sige, gøre dette at øve Vold mod Medborgere til deres særlige Beskæftigelse, som Gang efter Gang gøre sig skyldige deri, uden at der fra de overfaldnes Side er givet nogen Anledning dertil. Der findes hos disse Mennesker en ubændig, umenneskelig og ufattelig Tilbøjelighed til at øve Vold. Nu kan jeg ikke faa i mit Hoved, at det skulde være saa forfærdeligt at tænke sig, at der blev tilmaalt disse Mennesker — andre er der jo ikke Tale om — efter samme Maal, som de havde tilmaalt andre, at de fik en Revselse, som kunde mærkes og betegne dem som de Mennesker, de ere i Samfundet, at de fik en Straf, hvorved de kunde faa Forstaaelsen af, at de havde en egen Samfundsstilling i Modsætning til alle andre Borgere. Jeg synes det ikke, jeg finder det ganske naturligt.

Lovbestemmelser kunne jo aldrig affattes saaledes, at de ikke i enkelte Tilfælde kunne komme til at virke uheldigt og medføre Straf for enkelte Individuer, som ikke ere saa slemme, og som ikke helt og fuldt fortjente at henregnes til den Klasse af Medborgere, som vi her have betegnet som Bøller. Det vil vanskeligt kunne undgaas, men paa den anden Side maa man dog ikke være for øm, naar der er Tale om at trække saadanne Individuer frem, som muligt kunne henregnes til en anden Samfundsklasse. Jeg synes, at det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) har været meget uheldig med det Eksempel, han fremdrog for os, og hvor han mener, at hvis den vedkommende Mand havde faaet en saadan Straf som den, der her er Tale om, vilde der Landet over være gaaet en Stemning af Forbavselse, Forundring og Bitterhed over, at vi havde saadanne Straffebestemmelser, og at en saadan Mand skulde straffes derefter. Denne Mand betegnedes som en i Grunden god Borger og brav Mand omtrent i Lighed med alle os andre. Han har jo dog gjort sig skyldig i en Forbrydelse to Gange, første Gang ved at han — ja, hvad det egentlig er, han har gjort, ved jeg ikke, men han har rimeligvis gennemptrykt en af sine Kolleger og derfor faaet en betydelig Straf, nemlig 8 Dages simpelt Fængsel. Ikke desmindre kalder det ærede Medlem for Kalundborg

ham en brav og ædruelig Mand, denne Mand, som farer løs paa sin Medarbejder og giver ham en ordentlig Dragt Klø. At han derved har gjort sig fortjent til at betegnes med disse Tillægsord, brav og ædruelig, forstaaer jeg ikke rigtig. Det var her i København, han mødte den første Mand. Efter nogle Aars Forløb bliver saa den samme Mand en Gang i en Glædesrus ved sin Datters Bryllup saaledes oversejlet, at han farer løs paa en Mand, hvis Ansigt han ikke kunde lide, og slaar ham et Øje ud eller tilnærmelsesvis. At det nu skulde være saa forfærdeligt, om den Mand, der for anden Gang har gjort sig skyldig i en saadan Forseelse, fik nogle Klø efter disse to Bedrifter, at der skulde lyde en Jammerklage over det hele Land, det forstaaer jeg ikke. Man kunde tænke sig et andet Eksempel. Jeg ved ikke, om det anførte Eksempel er et, der foreligger, eller det er lavet, men jeg kan i alt Fald lave et tilsvarende Eksempel. Lad os sætte, at den brave Husmand to Gange i sit Liv havde mødt den samme Mand, hvis Ansigt han ikke kunde udstaa. Første Gang, han møder ham, farer han løs paa ham og slaar ham det ene Øje ud. Saa gaar der en halv Snes Aar, han møder igen den samme Mand og slaar det andet Øje ud paa ham. Det kunde lige saa godt træffe sig, at det var den samme Mand, han træffer to Gange, som at det var to forskellige. Saa skulde naturligvis efter den Maade, det ærede Medlem for Kalundborg ønsker vor Lovgivning indrettet — det skal nok være efter det ny Testaments Regler, ikke efter det gamles — den overfaldne være gaaet hjem og takket Gud for, at han dog havde ladet ham beholde Hovedet, i Stedet for at han skulde være i høj Grad forbitret, og Samfundet skulde have en lignende Opfattelse. Jeg tror nu, at hvis den vedkommende ikke havde faaet en alvorlig Revselse for, hvad han havde gjort, og hvis vor Lovgivning ikke hjemlede en alvorlig Straf derfor, vilde der igennem Landet være gaaet en Indignation over vor Straffelovgivning.

Jeg tror nu for Resten, at der er nogen Grund til ikke at være meget glad ved vor Straffelov, fordi den straffer, hvor der ikke burde straffes, i det mindste ikke i saa høj en Grad, og ikke straffer haardt nok, hvor der skulde straffes. Jeg tror just ikke, at den Humanitet, der — for at bruge de Herrers Udtryk — gaar igennem Verden, i alle Enkeltheder er saadan,